

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lutego 2019 roku w sprawie o sygn. akt II C 773/18 z powództwa (...) Banku S.A. w W. przeciwko R. J. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od (...) Banku S.A. w W. na rzecz R. J. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonych i prawidłowo zaoferowanych przez strony dowodów w postaci dokumentów prywatnych, nierzadko wbrew ich treści, z pominięciem ich oceny w powiązaniu z pozostałymi dowodami, w tym wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, które przedstawiały saldo zadłużenia pozwanego i brak było dowodów wskazujących, że saldo tam wskazane naliczone było nieprawidłowo,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów w postaci dokumentu prywatnego – wyciągu z ksiąg bankowych – poprzez przyzmat pozbawienia go cech dokumentu urzędowego w sporze cywilno – prawnym, podczas, gdy dokument ten jako prywatny, stanowił pełnoprawny środek dowodowy korzystający z domniemania autentyczności i mógł, a nawet powinien był, stanowić podstawę ustaleń faktycznych,
3. naruszenie prawa procesowego a to art. 232 k.p.c. poprzez niezastosowanie i zwolnienie pozwanego z obowiązku przedłożenia przeciwdowodu,
4. naruszenie prawa materialnego a to art. 6 k.c. poprzez niezastosowanie i zwolnienie pozwanego z obowiązku dowodzenia okoliczności z których wywodzi skutki prawne,
5. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zapadłego orzeczenia, to jest art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. polegające na niepowołaniu dowodu z opinii biegłego z urzędu w sytuacji, gdy Sąd I instancji uznał, że tego rodzaju dowodów powinien być niezbędny dla oceny prawidłowości rozliczenia salda zadłużenia pozwanego względem powodowego Banku i poczynienia ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia – art. 227 k.p.c.,
6. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że powód wystosował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu na nieprawidłowy adres, podczas gdy adres korespondencyjny został wskazany przez pozwanego (pozwany w dniu 30 sierpnia 2016 roku dokonał zmiany adresu i fakt ten przed Sądem I instancji zataił, co powinno podlegać ocenie przez przyzmat zasad wyrażonych w przepisie art. 3 k.p.c.).

W konsekwencji podniesionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Rejonowemu sprawy do ponownego rozpoznania, w szczególności celem uzupełniania postępowania dowodowego, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Jednocześnie powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

1. karty informacyjnej klienta zgłoszenie/zmiana danych z dnia 30 sierpnia 2016 roku na okoliczność dokonania przez pozwanego zmiany adresu do korespondencji,

2. szczegółowego rozliczenia umowy, na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanego, wysokości i dat dokonywania wpłat przez pozwanego, sposobu ich rozksięgowania przez pozwanego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

W dniu 30 sierpnia 2016 roku pozwany dokonał zmiany adresu korespondencyjnego na ul. (...) (...) (...) Ł..

/karta informacyjna klienta – k. 52 akt/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Powód powoływał się na fakt istnienia zadłużenia pozwanego w powodowym banku na podstawie umowy kredytu z dnia 29 sierpnia 2016 r. Jako dowód istnienia zadłużenia powód do pozwu załączył wyciąg z ksiąg bankowych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o nr (...) z dnia 16 maja 2018 r. w którym to wyciągu figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu z dnia 29 sierpnia 2016 roku o nr (...). Na wymagalne zadłużenie w kwocie 35.685,01 zł składała się kwota 33.047,45 zł z tytułu należności głównej, kwota 1.665,88 zł z tytułu odsetek umownych za okres od dnia 5 września 2017 roku do dnia 6 marca 2018 roku oraz kwota 971,68 zł z tytułu odsetek za opóźnienie za okres od dnia 5 września 2017 roku do dnia 16 maja 2018 roku. Ponadto w wyciągu znalazł się zapis o dalszych należnych odsetkach umownych za opóźnienie od dnia 17 maja 2018 roku do dnia zapłaty naliczanych od należności głównej w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Ponadto na wyciągu figuruje zapis, że niniejszy wyciąg został wystawiany na podstawie art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Prawo bankowe. Do pozwu załączona została umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego o nr (...). Do pozwu zostało załączone wezwanie kierowane przez powoda do pozwanego z dnia 8 grudnia 2017 r. w związku wezwaniem do zapłaty zaległości raz z potwierdzeniem nadania pisma, wezwanie z dnia 8 stycznia 2018 roku w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy (...) wraz z dowodem dręczenia pozwanemu przedmiotowego wezwania, który to dowód pozwany pokwitował osobiście. Nadto załączono ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 6 marca 2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania pozwanemu.

Rację ma skarżący, że choć wyciąg z ksiąg bankowych, zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1876), w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej w art. 244 k.p.c., to jednak stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Oczywiście, z dokumentem prywatnym, odmiennie niż w przypadku dokumentu urzędowego, nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Nie jest natomiast tak, że dokumenty prywatne nie posiadają mocy dowodowej, albo ich moc dowodowa jest na tyle słaba, że nie jest dopuszczalne uwzględnienie powództwa wyłącznie w oparciu o takie środki dowodowe. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Samo zaś zaprzeczenie zgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela powyższy pogląd.

Wobec powyższego zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było nieprawidłowe. Z jednej strony Sąd I instancji wskazując na ustalenia faktyczne powołuje się na dowody wskazane przez powoda, a z drugiej strony stwierdza, iż powód nie udowodnił roszczenia, pomimo załączenia wyciągu z ksiąg bankowych, który nie został przez pozwanego zakwestionowany. Zaoferowana zatem przez powoda, a niepodważona przez pozwanego dokumentacja, nie pozostawiała bowiem jakichkolwiek

wątpliwości co do tego, że strony zawarły umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego. Wobec jednak braku spłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała niniejszą umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności.

Co też istotne, pozwany, do treści powołanej powyżej dokumentacji (w tym i uwypuklonego w apelacji wyciągu z ksiąg bankowych), nie zgłosił żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, odnośnie merytorycznej i formalnej prawidłowości wynikających z niej zapisów. Strona skarżąca nie wskazywała bowiem chociażby, która z pozycji w niej określona jest nierzetelna czy też wadliwa. Nie powoływała też błędów bądź też nieścisłości w wyliczeniu kwoty objętej żądaniem pozwu.

Nadto pozwany nie wykazał okoliczności dokonania przez siebie dalszych spłat, które nie zostały uwzględnione w wyliczeniach powoda. Zaznaczyć przy tym wypada, że dowód w tym zakresie niewątpliwie obciążał pozwanego (art. 232 k.p.c.), bowiem powód nie ma możliwości przeprowadzenia dowodu, że kredytobiorca nie dokonał wpłaty, gdyż wymagałoby to przeprowadzenia dowodu na okoliczność negatywną.

Należy wskazać, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak słusznie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 19 lipca 2019 r. sygn. I ACa 63/19). Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy ani nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron czy wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Tym samym stanowisko skarżącego wskazujące na bezzasadne oddalenie powództwa w sytuacji gdy powód przedstawił dowody na poparcie swoich twierdzeń, które nie spotkały się z żadną reakcją ze strony pozwanej, wobec swojej zasadności przemawiało za uznaniem faktów powołanych przez skarżącego za wiarygodne, z uwagi na brak ich zakwestionowania przez stronę pozwaną, przesądzając ostatecznie o uznaniu roszczenia powoda wobec pozwanego w wysokości określonej w pozwie.

W świetle przedstawionych dowodów przez powoda należało uznać, że twierdzenia powoda co do roszczenia o zapłatę kwoty należności głównej 33.047,4 zł wraz z umownymi odsetkami i 2.637,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie nie budziły wątpliwości, ponadto nic nie wskazuje, że twierdzenia te przez powoda zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd Okręgowy uznał, że błędnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania zasądzenia kwot jak w pozwie.

Mając powyższe na uwadze - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego R. J. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 35.685,01 zł, z czego kwotę 33.047,45 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 17 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2637,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Konsekwencją tej zmiany była konieczność korekty rozstrzygnięcia w odniesieniu do kosztów procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., należało pozwanego obciążyć całością poniesionych przez powoda kosztów, a zatem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 447 złotych, na które złożyła się opłata od pozwu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Apelacja powoda została uwzględniona w całości. Na koszty tego postępowania złożyła się opłata od apelacji w kwocie 1.476 zł.